

ни казаха, че това е за $\frac{1}{8}$ година. Във руската войска тогава заплатата се раздавала на третини. Азъ служихъ близо 9 месеца, но освенъ горнитъ, друго нищо не получихъ.

Началствуващи лица

Началникъ на българското опълчение бѣше генералъ Столѣтовъ, когото ние не бѣхме виждали. По-после бѣше смѣненъ съ генералъ Давидовъ, който дохожда въ Търново. — Посрѣснахме го построени на улицитъ и площадъта при правителствения домъ (конака).

Командиръ на 7. дружина бѣше подполковникъ графъ Тизенгаузенъ, когото титулувахме „Ваше сиятелство“.

Младши щабъ-офицеръ (помощникъ) въ дружината бѣше за известно време капитанъ Ефремовъ. Този офицеръ много често го срѣсвахме пиянъ. При една срѣща, по незнание, не му заставахъ „въ фронтъ“, а му отдадохъ честь по обикновенному; той ме повика да ме мърми, но понеже ние вече бѣхме научили между другитъ дяволии на службата и това, че ако се признаешъ за виновенъ ще те простятъ, азъ му казахъ „виновенъ Ваше благородие“. Той отначало не можеше да ме разбере, но следъ като повторихъ сжшото, попита ме: „Что такое виновенъ, виноватъ что ли“? Повторихъ: „Виноватъ Ваше благородие“. Отговора бѣше: „ну, ступай, смотри другой разъ“ . . . и прибави една руска псувня. Този пжтъ лесно се отървахъ, но следъ известно време случи се като на зло пакъ да го срѣсна и да не му застава „въ фронтъ“. Пакъ ме забележи и ме повика. Много се упашихъ като мислѣхъ, че той ме е запомнилъ при първия случай и затова, когато той ме ругаше и се надвесваше надъ менъ съ дългата си брада за да ме бие, понеже пакъ бѣше пиянъ, азъ до толкова съмъ билъ твърдъ въ дисциплината, че веднага се втурнахъ въ една стрѣмна напречна уличка и избѣгахъ отъ викация подире ми строгъ началникъ.

Дружиненъ врачъ бѣше Д-ръ Струзеръ. Нему дължа голѣми благодарности за гдето ми спаси живота при замръзването ми, за което пиша по-подробно на съответното мѣсто.

Дружиненъ адютантъ бѣше поручикъ Диловъ, а следъ него поручикъ Павловичъ.

Дружиненъ казначей — поручикъ Михайловъ. Той бѣше голѣмъ комарджия.

Ротни командири бѣха: на 1. рота капитанъ Стрижевски, а въ началото на 1878. г. го замѣни щабъ-капитанъ Кулаковски. Сжщия капитанъ Стрижевски по-после въ 1878. год. въ Пловдивския лагеръ ни бѣше ротенъ командиръ на командата волноопредѣляющи се, а още по-после, когато отъ тази команда се сформирова Софийското военно училище, той ни